

Laudatio sau Povestea Larisei Butnariu¹

Am putea spune că în acest an premiul *NRDO* se acordă unui copil. Laureata a ajuns deja majoră, dar povestea ei este povestea unui copil a cărui copilărie a însemnat suferință, rezistență, luptă, supraviețuire. **Suferință** provocată de familia naturală și de familia adoptivă, apoi de soț. **Rezistență** la abuzuri emoționale, fizice și sexuale de neimaginat și de nesuportat. **Luptă** cu familia adoptivă (cu un tată care o abuza sexual), cu traficanții de copii (printre care se afla și soțul ei, cu care a fost căsătorită forțat și care o obliga să presteze servicii sexuale, inclusiv când era însărcinată, toate acestea când încă era copil), cu proxeneții și cu autoritățile române complice cu abuzatorii. **Supraviețuire** asumată ca mod de viață, în încercarea (reușită) de a refuza identitățile impuse de ceilalți, de a-și afirma propria identitate și de a nu se lăsa (în)frântă de lumea în care fusese aruncată. O copilărie infernală într-o lume ca o peșteră fără ieșire – cea mai rea dintre lumile posibile. Neavând pe nimeni și nimic, Larisa Butnariu a reușit să supraviețuiască, a reușit să evadeze din această lume, a vorbit public despre ce i s-a întâmplat și luptă acum să facă lumea celorlalți mai bună.

Larisa a fost înfiată la vârsta de 3 ani. La 10 ani, când a aflat (întâmplător) că a fost adoptată, mama adoptivă a dus-o la un psiholog care i-a prescris medicamente neuroleptice. La 13 ani a fost jignită sistematic la școală pentru că tatăl ei adoptiv fusese arestat pentru evaziune fiscală. A încercat să se sinucidă și a fost internată la spitalul de psihiatrie din Socola. Pentru că a refuzat să ia pastilele care îi făceau rău, mama adoptivă a dat-o afară din casă. A dormit pe scara blocului sau în tuburi, pe străzi. Atunci a cunoscut oameni ai străzii, care au avut grijă de ea.

Când s-a întors din închisoare, tatăl adoptiv a început să o violeze, act care s-a repetat zilnic. Larisa avea 15 ani. Mama nu a crezut-o. A reclamat la Poliție, prezentând înregistrări video, dar unul dintre polițiști a lovit-o, a distrus probele și i-a anunțat tatăl (care fusese coleg cu tatăl polițistului). Apoi tatăl a obligat-o să întrețină relații sexuale și cu un traficant de minori, tot zilnic, relații în urma cărora a rămas însărcinată. La 17 ani, mama adoptivă a solicitat în instanță acordul ca Larisa să se căsătorească.

Când a născut era tot minoră. Traficantul, cu care a fost obligată să se căsătorească, a postat, în numele Larisei, anunțuri privind prestarea de servicii sexuale – în ziua în care a născut a fost obligată să întrețină relații sexuale cu 5 clienți.

Imediat ce a împlinit 18 ani a fost vândută de soțul ei unui alt traficant și a fost dusă (alături de alte fete, din care unele minore) în Germania, pentru a fi obligată să presteze servicii sexuale. Pentru că a refuzat, a fost mutată de la punctul de lucru în care fusese plasată inițial la „apartamente” (locuri „neoficiale” pentru astfel de servicii), unde a fost sechestrată și a luat contact direct cu o altă „nouă lume”: fete care erau pedepsite, pentru că încercau să fugă din acele locuri, prin arderea (topirea) jucăriilor pe fața lor.

Larisa a reușit să fugă, și cu ajutorul autorităților din Germania s-a întors în țară. Și-a găsit de muncă, iar seara dormea în podul blocului, în același loc în care dormise de multe ori, în timpul adopției. A fost găsită, răpită și dusă forțat în Modena, „cimitirul fetelor traficate în Italia”, după cum a declarat într-un interviu. Pedepsele pentru fetele care încercau să fugă, sau pentru cele care încercau să păstreze din banii primiți, erau pe măsura sintagmei folosite ca

---

¹ Premiul *Noii Reviste de Drepturile Omului* „pentru realizări excepționale în promovarea libertății și demnității ființei umane” este însoțit de o diplomă, de o sculptură realizată de artistul plastic Radu Fulga și de o contribuție în bani provenind în acest an din fondul oferit posterității de admirabila Dorana Coșoveanu, critic de artă și distinsă militantă civică (prin intermediul lui Carmen Apetrei și al lui Silviu Filipovici).

denumire a locului: legate de un scaun metalic și alte tratamente îngrozitoare. Acolo Larisa a învățat să râdă când era bătută, ca metodă de a le arăta agresorilor că rezistă, că nu cedează. Ca să poată reuși se gândea la ce și-ar fi dorit să facă: „Visam ziua în care o să fiu liberă și o să mă întorc la școală, îmi visam prietenii”.

A reușit să fugă și din Italia. Ajunsă din nou în România a fost citată într-un dosar de trafic de copii (instituționalizați), ca parte vătămată. A dat nume ale persoanelor implicate în trafic, altele decât cele anchetate în dosar, nume care nu au contat în cauza judecată, deși ar fi trebuit să conducă la identificarea unor noi piste de trafic de copii. În schimb, a fost răpită, bătută, umilită. Și din nou, „adăpostită” de oamenii străzii, cei care au refuzat să le spună traficantilor care o căutau, unde este ascunsă.

În februarie 2017, Tribunalul Iași s-a pronunțat într-o cauză penală care a avut ca obiect constituirea unui grup infracțional organizat, traficul de persoane, traficul de copii, violul, actul sexual cu un copil. Între victime o regăsim la Larisa și istorii precum ale ei: racolarea și exploatarea copiilor de sex feminin cu vârste cuprinse între 13 și 17 ani care provin din familii defavorizate, cu un grad redus de instrucție, într-o stare materială extrem de precară, cu diferite dizabilități sau vulnerabilități fizice sau psihice, instituționalizați în centre speciale. Fetele-copii erau racolate prin inducere în eroare și violență și erau obligate să întrețină relații sexuale cu persoane de sex masculin, în schimbul unor sume de bani încasate de membrii grupării. În unele cazuri raporturile sexuale erau întreținute sub amenințarea cu arma, sau prin exercitarea violențelor fizice sau psihice asupra fetelor, ori sub influența drogurilor care le erau administrate acestora.

Larisa, copilul care a luptat cu traficantii, a supraviețuit. Lecția ei ar trebui să o afle copiii din manualele școlare la disciplina obligatorie pe care autoritățile publice din România au refuzat să o reglementeze, deși este atât de necesară - educația pentru sănătate: sănătate fizică, psihică, sexuală, civică, individuală, socială.

Urmărind firul copilăriei acesteia, am decis să acordăm premiul *NRDO*, pe anul 2020, Larisei Butnariu. Premiul este oferit pentru puterea ei de a face față unor nedreptăți de care nu era responsabilă, deși era chemată să le plătească, pentru curajul de a înfrunța adversari periculoși, de mii de ori mai puternici decât ea, pentru bunătatea de care dă dovadă prin ajutorarea oamenilor străzii, cărora le face de mâncare și le caută locuri de muncă, pentru campania împotriva traficului de copii și lecțiile pe care le oferă voluntar tinerelor și tinerilor prin propriul canal de youtube, pentru suferința pe care a trebuit să o îndure din partea unor oameni -- pentru care semenii sunt obiecte de care te poți folosi în orice mod pentru a obține bani - și din partea autorităților publice din România complice cu astfel de oameni, pentru dezvăluirile publice cu privire la rețelele de trafic de copii și proxenetism și la tratamentele inumane la care sunt supuse persoanele traficate.

„Poți să încerci să scoți un diamant dintr-un cărbune”, a răspuns Larisa când a fost întrebată dacă există viață după traficul de persoane. Pentru Larisa, această încercare este strădania ei de zi cu zi de a-și urma menirea. Cum spune ea, „menirea de a fi om, de a fi bun și de a împărți bunătate cu cei din jurul meu”.